

מסורת הש"ס

(א) [תפוחים ו:] (ב) [עירובין]
ח. תוס' מה: [תפוחים]
מז: (א) [כלאים פ"ג מ"ה]
(ד) רש"ל תוס' מה:
(ה) [פ"ג] (ו) חנל כפרון
פ"י שבי' הרשום היינו
שמעון שכן רשות לגבי אדם
כלומר אינן מופקדן לרבים
אלא יש להם בעלים ועיין
בספר פ"ה (ז) [דלות]
רש"ל (ח) [ז"ל רנ"א]

הגהות הב"ח

(א) גם מעלו לה עשבים
דמי: (ב) רש"י ד"ה מין
ממסדה וכו' מין קטנית. ג"כ
וממסדת ר"ה דף יב ע"ב
פרש"י דהוא מין תבלין:

גליון הש"ס

בגמ' ובגפנים מן הפסק
ולמעלה. עין נ"ב דף פ
ע"ב חוס' ד"ה בקנים:
דש"י ד"ה ומלמסין עצים
וכו' למאכל בחמה. עין
בבב"מ דף ק' ע"ה חוספות
ד"ה ה"י חל: חוס' ד"ה
באן וכו' חוסא דרוץ
משדח לתת. עין חסונת
מבשרים חסון רלג:

לעזי רש"י

מסעדות [מסעדות].
חילבה (גרגרית יוונית,
צמח המשמש לתבלין).
מזר [גורג]. מלכות
לזנים. וזכא [וינא].
מלכות לזנים (בגרמנית).
טודליש [טודליש].
טודליש כנים.

מרובה פרק שביעי בבא קמא

יקפיד בעל היער על כך:
* למאכל זהמה: חוץ משדה
והחולשן מפסיד את החלתן.
וקוטמין נטיעות. מן האילן

שיהו מרעין בחורשין ומלקטין עצים
בשדותיהם ומלקטים עשבים בכל מקום חוץ
מתלתן וקוטמים נטיעות בכל מקום חוץ
מגרופיות של זית ומעין היוצא בתחילה בני
העיר מסתפקין ממנו ומחזין בימה של
מבריא ובלבד שלא יפרוס קלע ויעמיד את
הספינה ונפנין לאחורי הגדר ואפילו בשדה
מליאה כרכום ⁽⁶⁾ מהלכים בשבילי הרשות עד
שתרד ביעה שנה ומסתלקין לצדי הדרכים
מפני יתדות הדרכים והתועה בין הכרמים
מפסיג ועולה מפסיג ויורד ⁽⁷⁾ ומת מצוה קונה
מקומו: שיהו מרעין בחורשין אמר רב פפא
"לא אמרן אלא דקה בגסה אבל דקה ברקה
וגסה בגסה לא וכל שכן גסה ברקה דלא:
ומלקטין עצים משדותיהם ילא אמרן אלא
בהימי והיגי אבל בשאר עצים לא ואפילו
בהימי והיגי ילא אמרן אלא במחובירין אבל
בתלושין לא ואפי' במחובירין ילא אמרן אלא
בלה אבל ביבשים לא ובלבד שלא ישרש:
ומלקטין עשבים בכל מקום חוץ משדה
תלתן למימרא דתלתן מעלו לה עשבים
ורמינרי ⁽⁸⁾ תלתן שעלתה עם מיני עשבים
אין מחייבין אותו לעקור אמר רב ירמיה לא
קשיא כאן לזרע כאן לזרין לזרע קשו לה
עשבים דמכחשי לה לזרין ⁽⁹⁾ מעלי לה דכי
קיימי ביני עשבים מירכבא איבעית אימא
יכאן לאדם כאן לבהמה דכיון דלבהמה הוא
דורעה עשבים נמי מיבעי לה ומנא ידעינן א"ר
פפא ישאריה משארי לאדם לא שאריה
משארי לבהמה: וקוטמין נטיעה בכל מקום
חוץ מגרופיות של זית פ' ר' תנחום ור' בריים
משום זקן אחד יבית כביצה בקנים * ובגפנים
מן הפקק ולמעלה ושאר כל האילנות מן
אובי של אילן ואל מן חורו של אילן מן חרש
שאינו עושה פירות ולא מן יטן שהוא
עושה פירות ממקום שאינו רואה את החמה

זין בעל השדה מעבד עליו:
 מכלה את האילנות: **אבל**
 ותלכן אסור ליענן דרעמיה
 און מחייבין אורו לעבוד:
 דבעל כרחו עמד לזעור:
 גומדה לזרע: כגון. שורפה
 מתפשטת וגדלת על העששים
 מגא ירעינן. און זרעה לאדם
 ירעה: **משארי** עשויים
 בינה צריך להניח מן היום
 - מותר לקטום. פסק קשר:
 הרבין דקין: **ולא מחדור**.
 מחזור על אילן ממחבורה
 נבדו ולא מחדור מלמעלה
 האילן מתשובות הבאונים:
 זו עדיין אין עושה פרי:
 ולא

הם מיני עשבים ולא נקטו
הם כיון שהשתא מיהא לא נית
לזרירי דמעלו ליה וא"ת כ
ה שיש בו כלאים וי"ל דהכא
כל סאה שיש בו רובע ממנו

פז.

עין משפט
גר מצות

קבב א מ"י פ"ה מ"ה
מקי ממון ה"ל ג
פ"ה א פתח עשין פ"ה טור
ח"מ סימן רעד:
קב ג ב ד מ"י גס פ"ה ב
טוח"מ גס:
קבא ה ו ז מ"י פ"ב
מהלכות גלוס
הנאה ו הולסח ו הולסח ג
הולסח י' פתח לזון רפ
טוח"פ י"ד סימן רלז פסיף
ט:
קבב ח מ"י פ"ה מ"ה
מקי ממון ה"ל ג פ"ה
ד פתח עשין פ"ה טוח"מ
סימן רעד:

מוסף רש"י

שיהו מרעין בחורשין.
 סיהא כל אדם מוליד
 כהמיתוי לרעותי צירע של
 חמנו ולא יקסיד כעל
 סיער, משום דללא לקרייה
 קלי (שורבין יז.) ומת
 מצוה קונה מקומה.
 לקונחו שם (סוטה מה.)
 מן הפקק, וסיה הקשר
 שכלל הקנה פקוק וסמס
 כס (ברכות מה.)

זורין (6) מעלי לה דכי
ירכבא איבעית אימא
ה דכיון דלכחמה הוא
עלי לה ומנא דיעין א"ר
לדרס לא שאריה
מין נטיעה בכל מקום
פ"ר' תנחום ו' בריים
בבריצה קנים' ובגפנים
שאר כל האילנות מן
הדור של אילן מן הדש
ולא מן ישן שהוא
זאינו רואה את החמה

המשתחוה למעין מימינו מהו לנפשים ופשיט לה מאה דלמר דמאי של
רבים אין נאקרים ומשי דנבני מארשיה ושהא חמני של רבים הם
מתחיל יהושע ויש לחלק בין יואל מחליו לטרה זו וחסרו:
ומחבין בימה שלם בברייתא. כל אדם ויכלנן שלא יפירוש קלט
נמי לכל אדם ואפי' הנעלים עצמן דמחני לקמן שהטו
השנים זה עם זה אבל לד אבדו דמחורות ודברתו והיינו הנעלים
שלא שנים: **אין** מחבין אותו צדקה. פירש בקונטרס שפ"ר
עמיד ליעלם לפי שמספידין את ההלכות וקשה לפירוש דאין מחבין
משמע שאין אסור בהנחתו ועוד דאם מחבין ומתעצל לעקרו
למה לא נחייבו דהא איכא אסור בשמחיהם דחתן במסכת כלאים
(פ"ה מ"ו) הרואה ידן נכחו ואמר כשלאני שם אלקטנו מותרין
לכשחזרו אלקטנו וספק דמחור אסור ונהלא לרי' דאין מחבין
אותו לעקור דליכא אסורא שהרי הוא לא זרעו אלא מחליהן באו
ומשום מקיים ככלאים ליהל כיון דקשו להו עשנים ולריע אינטיך
דלמר בפרק תרלו דע"ו (דף ק"ז) ובמכות (דף כ"א:) המקיים
ככלאים לוקה ונראה מלתו ממח שצין מן מעשה הוא אלא
איסורא בעלמא הוא א"ר אפי' לרבנן אינטיך והיכא דמחא ליה
עם מיני עשנים ולא נקט מלתו שעלו עמו עשנים רבותא נקט
הי כיון דהשתא מיהא לא נחא ליה בוררים ממחמת ההלכות שעלה
מן לזרים דמעלו ליה וא"ת כיון דאיכא אסור כלאים אמאי אסור
הי שיש בו כלאים וי"ל דהכא דליכא שיעורא דחתן במסכת כלאים
(ג' ב' ס' פ"ה ש"ו) כן רוצה ממנו אמר יעט:

אין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones